

Коваль Микита
Воронько Платон Микитович

Мій батько славний був коваль —
На все село,
На кілька сіл.
В його руках співала сталь,
На сорочках блищала сіль.
Кував підіски, лемеші,
Варив поламани вали.
В двадцятім році гармаші
Гармату в кузні притягли,
І комісар сказав: «Біда!
Одна була на два полки...»
У батька сила молода,
В роботі все йому з руки.
Він положив свій молоток
І тихо вимовив: «Зроблю.
В гарматі з'їдений замок,
Але як-небудь підсталю».
І він сталив.
Жаркі бої
Гули над Ворсклою по полю:
«За волю-волю —
Нашу долю!»
І толочились пирії.
Мій батько славний був коваль —
Йому робота не страшна.
Він заварив гримучу сталь —
В той день закінчилась війна.
Орали стоптаний пустир,
Хмарки літали голубами.
І комісар промовив: «Мир!» —
Сухими, чорними губами.
І, вже прямуючи додому,
Зайшов у кузню.
Ось вона,
Гармата в блиску молодому,
Пряма, націлена, міцна.
—Хвала тобі за труд, ковалю!
Та ми вже нині не в бою. —
І батько мій сказав без жалю:
—Для миру, голубе, й кую.

Постійна адреса: http://ukrlit.org/voronko_platon_mykytovych/koval_mykyta